

Soms heeft de liefde wat inspiratie nodig

HET Amerikaanse

DATING

EXPERIMENT

ELENA ARMAS

Auteur van de Tiktok-hit *De Spaanse liefdesleugen*

Elena Armas

Het Amerikaanse datingexperiment

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Rosie

Iemand probeerde in mijn appartement in te breken.

Goed, technisch gezien was het niet mijn appartement, maar het appartement waar ik momenteel in verbleef. Dat veranderde niets aan de feiten. Na in een aantal twijfelachtige buurten in New York gewoond te hebben, had ik wel geleerd dat mensen die niet aankloppen, niet van plan waren te vragen of ze binnen mochten komen.

Aanwijzing nummer één: het aanhoudende gerammel aan de voordeur, die gelukkig op slot was.

Het geluid hield op, en ik ademde opgelucht uit.

Met mijn blik strak op het slot gericht, wachtte ik.

Oké. Misschien vergiste ik me. Misschien was het een van de burens die per ongeluk aan de verkeerde deur stond te morrelen. Of misschien zou degene die daar stond uiteindelijk wel aankloppen en –

Geschrokken sprong ik achteruit toen ik een bonk hoorde. Het klonk alsof er iemand een schouder tegen de deur aan beukte.

Nee.

Dat was geen beleefd geklop. Waarschijnlijk ook geen verdwaalde buur.

Mijn ademhaling werd oppervlakkig, de zuurstof bereikte nauwelijks zijn bestemming. Maar goed, mijn longen viel weinig te verwijten. Ik kon het zelfs mijn hersenen niet kwalijk nemen dat ze er maar mondjesmaat in slaagden basisfuncties als ademen

uit te voeren na de dag die ik had gehad.

Een paar uur geleden was het voorheen zo gezellige en prachtig onderhouden appartement waar ik al vijf jaar woonde zowat om me heen in puin gevallen. Letterlijk. En dan hebben we het niet over een barst in het plafond en wat neerdwarrelend stof.

Een deel van mijn plafond had het begeven en was ingestort. *Ingestort.* Vlak voor mijn ogen. Bijna boven op me. Waardoor er een gat was ontstaan dat groot genoeg was om me een onbelemmerd uitzicht te bieden op de edele delen van mijn bovenbuurman, meneer Brown, die me vanaf zijn verdieping had staan aankijken. En zo had ik iets ontdekt wat ik nooit had hoeven of willen weten: dat mijn buurman van middelbare leeftijd niets onder zijn badjas droeg. Maar dan ook helemaal niets.

Een aanblik die net zo traumatiserend was geweest als op weg naar je zithoek bijna geplet worden door een brok cement.

En nu dit. De inbraak. Nadat ik me thuis genoeg had herpakt om wat spullen te verzamelen – onder het aandachtige toezicht van meneer Brown en zijn nog altijd bungelende... delen – en naar de enige plek was gegaan die ik gezien de omstandigheden kon bedenken, probeerde nu iemand zich hier een weg naar binnen te banen.

Ik hoorde iets wat klonk als een vloek in een taal die ik niet verstond, en er werd weer tegen het slot geramd.

O, shit.

Van de ruim acht miljoen inwoners die New York City rijk was, moest ik natuurlijk degene zijn die mogelijk beroofd werd.

Ik draaide me om, liep op mijn tenen weg van de deur van het studioappartement waar ik mijn toevlucht had gezocht en keek de vertrouwde ruimte rond om mijn opties te overwegen.

Dankzij de open indeling van de woning waren er geen fatsoenlijke schuilplekken. De enige kamer met een deur, de badkamer, had niet eens een slot. Er waren ook geen voorwerpen die als wapen konden dienen, behalve een scheve kandelaar van klei, geboren

tijdens een lome knutselzondag, en een dunne staande hippielamp waar ik mijn twijfels over had. Door een raam ontsnappen was ook geen optie, aangezien ik me op de tweede verdieping bevond en er geen brandtrap was.

Het gefrustreerde gevloek was steeds duidelijker te horen. Het was een zware, muzikale stem, en de woorden die ik niet herkende of verstond werden gevolgd door een zeer luid gebries.

Met wild bonzend hart duwde ik mijn handen tegen mijn slapen in een poging de toenemende paniek te onderdrukken.

Het zou erger kunnen zijn, zei ik tegen mezelf. Degene die daarbuiten staat is hier duidelijk niet erg goed in. In inbreken. En hij weet niet dat ik hier ben. Voor zover hij weet, is het appartement leeg. Dat geeft me –

De stilte werd verbroken door de harde, schelle biep waarmee mijn telefoon melding maakte van een nieuw bericht.

En tegelijkertijd mijn aanwezigheid verraadde.

Shit.

Huiverend dook ik op het keukeneiland af om het toestel te pakken. Meer dan drie of vier stappen konden het niet zijn geweest. Maar mijn hersenen, die nog steeds worstelden met basisfuncties, zoals drie of vier stappen zetten, vergisten zich in de afstand, en mijn heup kwam in botsing met een kruk.

‘Nee, nee, nee,’ hoorde ik jammerend uit mijn mond komen terwijl ik naar het keukeneiland reikte. Zonder succes. Want...

De omvallende kruk kwam met een hoop herrie op de vloer terecht.

Mijn oogleden vielen dicht. Alsof mijn hersenen me minstens de aanblik probeerden te besparen van de chaos die ik had veroorzaakt.

De harde knal werd gevolgd door een stilte die de ruimte vulde met een ongetwijfeld bedrieglijke sereniteit.

Ik opende een van mijn ogen en gluurde naar de deur.

Misschien was dit wel iets goeds. Misschien had het hem afge-

schrikt. Of zouden het meerdere mensen zijn?

‘Hallo?’ klonk een zware stem aan de andere kant van de deur. ‘Is er iemand thuis?’

Verdomme.

Ik rechtte mijn schouders en draaide me langzaam om. Er was nog steeds een kans dat –

Nu schalde de rinkeltoon van de irritante motivatie-app die ik eerder vandaag had geïnstalleerd door het appartement.

Jesus. Iets of iemand had het vandaag echt op me voorzien. Karma, kismet, het lot, Vrouwe Fortuna of een of andere almachtige entiteit die ik duidelijk pissig had gemaakt. Misschien zelfs wel Murphy met zijn stomme wet.

Eindelijk lukte het me mijn telefoon te pakken en het stomme ding op stil te zetten.

Onvrijwillig scanden mijn ogen het zogenaamd inspirerende citaat op het scherm: *Als de kansen niet bij je aankloppen, bouw dan een deur.*

‘Serieus?’ hoorde ik mezelf fluisteren.

‘Je snapt toch wel dat ik dat heb gehoord, hè?’ zei Indringer. ‘Eerst de telefoon, toen die knal en toen weer de telefoon.’ Een stilte. ‘Is... alles goed met je?’

Ik fronste. Best attent voor een mogelijke inbreker.

Hij sprak weer. ‘Ik weet dat er iemand is. Ik hoor je ademen.’

Zwaar verontwaardigd hapte ik naar adem. Ik had géén luidruchtige ademhaling.

‘Oké, luister,’ zei Indringer grinnikend. Grinnikend? Stond hij te grinniken? Was hij mij aan het uitlachen? ‘Ik wil gewoon –’

‘Nee, jfj moet luisteren,’ flapte ik er uiteindelijk met krakende en bibberige stem uit. ‘Ik weet niet waar je mee bezig bent, en het kan me ook niet schelen. Ik heb... Ik heb...’ Ik had daar als een sukkel gestaan zonder iets te doen. En daar ging nu een eind aan komen. ‘Ik ga de politie bellen.’

‘De politie?’

‘Precies.’ Met trillende vingers ontgrendelde ik mijn telefoon. Ik was klaar met deze... situatie. Ik was klaar met deze hele dag! ‘Je hebt een paar minuten om te vertrekken voor ze hier zijn. Er is een politiebureau om de hoek.’ Dat was niet zo, en ik hoopte dat hij dat niet wist. ‘Dus ik zou maar beginnen te rennen als ik jou was.’

Ik zette een minuscule, voorzichtige stap in de richting van de deur en bleef toen stilstaan om zijn reactie te horen. Hopelijk het geluid van zijn vluchtende voetstappen.

Maar ik hoorde niets.

‘Luister je wel?’ riep ik op luidere toon. ‘Ik heb vrienden bij de politie.’ Ook dat was niet waar. Ik had alleen mijn oom Al, die als beveiligder bij een bedrijf op Fifth Avenue werkte. Maar mijn dreigement leek geen indruk te maken op Indringer, want het bleef stil aan zijn kant. ‘Oké, prima. Ik heb je gewaarschuwd. Ik ben nu aan het bellen, dus aan jou de keuze, jij... *appartementvredebreukplegende... kloot-... viool!*’

‘Wát?’

Mijn ongelukkig gekozen en totaal niet bedreigende woorden negerend, zette ik het gesprek op de luidspreker, en een paar seconden later galmdde de stem van de meldkamermedewerker door het appartement. ‘*Nine-one-one*, hebt u politie, brandweer of ambulance nodig?’

‘Hoi...’ Ik schraapte mijn keel. ‘Hallo. Er is... Er probeert iemand bij me in te breken.’

‘Wácht, ben je echt de politie aan het bellen?’ riep Indringer. Maar toen zei hij: ‘O, oké. Ik snap het al.’ Gevolgd door nog meer gegriinnik. *Nog meer. Gegriinnik.* Vond hij dit leuk of zo? ‘Dit is zeker een grap, hè?’

Er borrelde woede in me op. ‘Een gráp?’

‘Hallo?’ klonk er door de luidspreker van mijn telefoon. ‘Mevrouw? Als dit geen noodgeval is -’

‘O, maar dat is het wel,’ zei ik direct. ‘Zoals ik al zei, ik bel om melding te doen van een inbraak.’

Indringer sprak voordat de meldkamermedewerker iets kon zeggen. ‘Ik sta in de gang. Hoezo heb ik ingebroken? Ik ben nog niet eens binnen.’

Nu hij meer dan een paar woorden tegelijk zei, kon ik zijn accent duidelijker horen. De manier waarop hij bepaalde woorden uitsprak klonk me bekend in de oren, en er begon ergens in mijn achterhoofd een belletje te rinkelen. Maar ik had geen tijd of energie voor belletjes.

‘Póging tot inbraak,’ corrigeerde ik.

‘Goed, mevrouw,’ zei de medewerker. ‘Ik heb uw naam en adres nodig.’

‘Ik snap het al,’ zei Indringer zo luid dat ik geschrokken een stap naar achteren deed. ‘Jullie halen een grap met me uit voor tv. Dat programma ken ik wel. Hoe heette die man ook alweer? De presentator. Met dat mooie haar.’ Een stilte. ‘Laat maar.’ Weer een stilte. ‘Jullie hebben me erin geluisd! Dat was echt een goeie. Hoor maar, ik lach,’ voegde hij eraan toe, waarna hij weer in een luid geschater uitbarstte en ik van schrik bijna de telefoon uit mijn hand liet vallen. ‘Kunnen jullie het dan nu alsjeblieft afronden en de deur opendoen? Het is al middernacht en ik ben doodmoe.’ De humor was uit zijn stem verdwenen. ‘Zeg maar tegen haar dat ze hilarisch is. We zullen ons dit herinneren als een van de beste grapjes aller tijden.’

Zeg maar tegen haar?

Tegen wie?

Ik fronste en zei zachtjes in de telefoon: ‘Hooft u dat? Volgens mij is hij gestoord.’

‘Gestoord?’ zei Indringer op smalende toon. ‘Ik ben niet gek, ik ben alleen maar... moe.’ Er kwam aan de andere kant van de deur met een bonk iets op de vloer terecht, en ik hoopte maar dat hij het zelf niet was, want ik kon het niet aan om naast alle andere ellende ook nog te moeten dealen met een bewusteloze man.

‘Ik heb het gehoord,’ antwoordde de meldkamermedewerker.
‘En, mevrouw, ik heb –’

‘Sta ik voor de verkeerde deur of zo?’ onderbrak Indringer.

De verkeerde deur?

Dat trok mijn aandacht.

‘Mevrouw,’ hoorde ik door de telefoon. ‘Uw naam en adres, alstublieft.’

‘Rosie,’ antwoordde ik snel. ‘Ik ben Rosalyn Graham, en... En, nou ja, technisch gezien is dit niet mijn adres. Ik ben in de woning van mijn beste vriendin. Ze is er momenteel niet, en ik had... onderzoek nodig. Maar ik heb uiteraard niet ingebroken. Ik heb de sleutel.’

‘En ik heb ook een sleutel,’ meldde Indringer.

Ik hoorde in mijn hoofd een naald over een grammofoonplaat krassen.

‘Dat kan niet.’ Boos keek ik naar de deur. ‘Ik heb de enige reservesleutel die er is.’

‘Mevrouw Graham.’ De meldkamermedewerker klonk geërgerd. ‘Ik wil dat u niet meer praat met degene die bij u voor de deur staat en dat u mij uw adres geeft. We zullen de politie sturen om te kijken wat er aan de hand is.’

Ik deed mijn mond open, maar voordat ik de kans kreeg om iets te zeggen, sprak Indringer weer. ‘Ze heeft zichzelf echt overtroffen.’

Ze. Daar was dat ‘ze’ weer.

Een paar seconden lang zwegen we allebei. Toen werd de stilte verbroken door een harde dreun. Het klonk alsof hij tegen de voordeur in elkaar was gezakt.

‘Zé?’ vroeg ik zonder eerst te reageren op het ‘Mevrouw Gráhám?’ dat uit de luidspreker van mijn telefoon kwam.

‘Ja,’ antwoordde Indringer. ‘Mijn erg geestige en heel creatieve nicht.’

Mijn adem bleef ergens tussen mijn ribbenkast en mijn mond steken.

Nicht.

Ze.

Het zware accent van Indringer dat me zo vreselijk bekend voorkwam.

De enige mogelijke verklaring begon zich in mijn hoofd te vormen.

Had ik –

Nee. Zo vreselijk dom kon ik niet zijn.

‘Mevrouw Graham?’ kwam er weer uit de telefoon. ‘Als dit geen noodgeval is –’

‘Sorry, ik...’ Ik sloot mijn ogen. ‘Ik bel u terug als... het nodig is. Dank u wel.’

Nicht.

O, god. O, nee. Als dit een van Lina’s neven was, dan had ik een flater geslagen.

Een heel grote flater.

Ik verbrak de verbinding, schoof de telefoon in de achterzak van mijn spijkerbroek en dwong mezelf om diep in te ademen in de hoop dat de zuurstof mijn duidelijk defecte hersencellen zou bereiken. ‘Wie is je nicht precies?’ vroeg ik, hoewel ik vrij zeker wist wat het antwoord zou zijn.

‘Catalina.’

Het was een feit. Ik had een flater geslagen. *Yep.* Maar aangezien dit New York was en ik vaak genoeg met rare mensen en nog raardere situaties te maken had gehad, voegde ik er toch aan toe: ‘Ik heb meer informatie nodig. Misschien heb je die naam wel op de brievenbus zien staan.’

Toen er aan de andere kant van het hout dat ons van elkaar scheidde een lange en harde zucht werd uitgestoten, begon het toch al wrange gevoel in mijn maag te kolken.

‘Het spijt me,’ gooide ik eruit, niet in staat de drie woorden binnen te houden. Want het speet me echt. ‘Ik wil gewoon zeker weten dat –’

‘Dat ik niet gestoord ben,’ vulde Indringer aan voordat ik de rest van mijn verontschuldiging had kunnen uitspreken. ‘Catalina Martín, ze is 22 november jarig, heeft bruin haar, bruine ogen, luide lach. Klein van stuk, maar als ze je in je ballen trapt, vergaat horen en zien je. Dat weet ik uit eigen ervaring.’ Een korte stilte. ‘Wat nog meer? Even kijken. O, ze haat slangen en alles wat ook maar een beetje op een slang lijkt. Zelfs een aantal aan elkaar genaaide sokken gevuld met toiletpapier. Slim, hè? Nou, dat heeft me die trap in mijn ballen opgeleverd. De grap heeft zich wreed tegen me gekeerd.’

Opnieuw vielen mijn ogen dicht, en het gekolk in mijn maag steeg op naar mijn keel.

Ja hoor.

Ik had mezelf voor schut gezet. En niet zo’n beetje ook.

En ik voelde me vreselijk. Afschuwelijk.

Zo afschuwelijk dat ik mezelf er niet toe kon brengen hem een halt toe te roepen toen hij verder sprak.

‘Ze is de komende twee weken weg, lekker aan het genieten van haar huwelijksreis in... Was het Peru?’ Hij wachtte tot ik het bevestigde, maar dat deed ik niet. Ik was sprakeloos. Stierf van schaamte. ‘Aaron is haar gelukkige bruidegom. Een lange vent die er nogal intimiderend uitziet op de foto’s die ik heb gezien.’

Wacht eens. Dat betekende –

‘Ik heb hem nooit in het echt ontmoet. Nog niet.’

Had hij Aaron nog niet ontmoet?

Ik –

Nee. Nee, nee, nee. Dit kon niet waar zijn.

Maar toen zei hij: ‘Ik had niet het genoeg bij de bruiloft aanwezig te zijn.’

Waarmee werd bevestigd dat dit wél waar was. En plotseling wogen de schrik en de schaamte die ik eerder had gevoeld niet op tegen dat wat er op dat moment door me heen ging.

Want deze man was geen willekeurige indringer, geen gestoord

individu dat bij toeval voor het appartement van mijn beste vriendin was beland.

Deze man, op wie ik bijna de politie had afgestuurd, was familie van Lina.

En daar hield het niet mee op. *Nee*. Hij was de enige neef die Aaron niet had ontmoet.

Het enige lid van Lina's enorme Spaanse familie die ik niet op de bruiloft had gezien.

Het moest uitgerekend hem zijn.

'Ik hoorde dat het feest geweldig was,' zei hij. En het voelde als een stomp tegen mijn borst. 'Jammer dat ik het heb gemist.'

Zonder echt te weten hoe het was gebeurd, had ik opeens de deurklink vast. Alsof zijn woorden en het besef dat hij het was me op de een of andere manier daar hadden gebracht en mijn hand hadden gedwongen de klink vast te pakken.

Hij kan het niet zijn, zong een stemmetje in mijn achterhoofd. Zoveel pech kan ik niet hebben.

Maar hij was het wel. Ik wist het gewoon. En kismet, toeval, het gelukkige gesternte of welke kracht er dan ook over mijn leven heerste, had zijn biezen gepakt en me aan mijn lot overgelaten.

Want deze man was de enige neef die ik stiekem had gehoopt te ontmoeten op de bruiloft. De gedachte kennis met hem te maken had me gefladder in mijn buik bezorgd. Ik had me erop verheugd om de twee verplichte kussen op de wang van hem te krijgen. En misschien met hem te dansen. Door hem gezien te worden in mijn bruidsmeisjesjurk. Hem eindelijk voor me te zien staan.

Zoveel mogelijkheden waar ik naar had uitgekeken.

Mijn vingers bewogen, en het slot ging met een klik open.

Met een hart racend van het besef dat het echt deze man was, dudde ik de klink omlaag. Gespannen, gretig, hoopvol. Alle dwaasheid die ik in de maanden voorafgaand aan de bruiloft had verzonnen, had zich vermengd met nieuwe emoties van de puinhoop die ik

zojuist had veroorzaakt. Anticipatie vermengd met schuldgevoelens. Opwinding omwikkeld door schaamte.

Met een bonzend hart trok ik de deur open, en...

Er viel iets aan mijn voeten neer.

Toen ik omlaagkeek zag ik meteen wat de oorzaak van de dreun was.

Hij lag op zijn rug. Alsof hij met zijn volle gewicht tegen de deur aan had geleund en achterover was gevallen toen ik opendeed.

De lucht leek mijn longen amper nog te bereiken toen ik een hoofd vol golvend kastanjebruin haar zag. Het paste niet bij het beeld dat ik zorgvuldig in mijn geheugen had opgeslagen. Geheugen, of de schermafbeelding die ik stiekem in mijn telefoon bewaarde. Ik had hem alleen met gemillimeterd haar gezien.

‘Je bent het echt,’ hoorde ik mezelf mompelen terwijl ik naar hem staarde. ‘Je bent hier echt. En je haar is anders. Langer en –’

Ik perste mijn lippen op elkaar en voelde een dieprode blos over mijn wangen trekken.

Het knappe gezicht dat ik vaker dan ik ooit zou toegeven op mijn telefoonscherm had bekeken, draaide zich verward om. Maar al gauw glinsterde er een glimlach in de chocoladebruine ogen. ‘Hebben we... elkaar weleens ontmoet?’

‘Nee,’ haastte ik me te zeggen. ‘Natuurlijk niet. Ik bedoel dat je er anders uitziet dan ik had verwacht. Je weet wel, naar aanleiding van je stem. Dat is alles.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘En ik... O, jee. Het spijt me. Dit hele gedoe. Maar ik had...’

Wat had je, Rosie?

De blos verspreidde zich tot de punten van mijn oren, en ik realiseerde me dat als de aarde zich op dat moment onder mijn voeten zou openen en me zou opslokken, iets wat me inmiddels niet eens meer zo onwaarschijnlijk leek, ik met liefde zou gaan.

‘Het spijt me echt,’ zei ik ademloos. ‘Kan ik je overeind helpen? Alsjeblieft.’

Maar hij, de man die niet eens van mijn bestaan had geweten, maar wiens gelaatstrekken ik met mijn ogen dicht zou kunnen uittekenen, leek totaal geen haast te hebben om op te staan. In plaats daarvan liet hij zijn blik over mijn gezicht dwalen en hij nam zijn tijd om me te bestuderen alsof ik degene was die zojuist uit het niets was verschenen en aan zijn voeten was gevallen.

En net toen ik dacht dat ik mezelf genoeg had herpakt om weer iets te zeggen, hopelijk iets met een spoor van intelligentie, gingen zijn mondhoeken omhoog. De verwarde blik loste in het niets op om plaats te maken voor een glimlach, en de woorden verkruiemelden in mijn mond voor ik ze had kunnen vormen.

Want hij glimlachte. En zijn glimlach was groot en stralend en, eerlijk gezegd, van het soort schoonheid waar een mens zich geen raad mee wist.

Zo mogelijk nog mooier dan de glimlach die hij op die ene schermafbeelding had die ik mezelf had toegestaan te bewaren en waar ik misschien nog steeds af en toe naar keek.

‘In dat geval,’ zei hij met zijn zonnige grijns die ik ondersteboven zag, ‘als we elkaar nog niet kennen: hoi. Ik ben Lucas Martín. De neef van Lina.’

Juist.

Dat wist ik. Ik wist precies wie hij was. Hij zou niet geloven hoe goed ik dat wist.

Een beginnende auteur met writer's block.

Een Spaanse redder in nood.

Maar hun *liefde* heeft een deadline...

Rosie heeft een probleem. Een aantal, eigenlijk. Ze heeft net haar goedbetaalde baan opgezegd om zich te focussen op haar geheime carrière als romanceauteur. Alleen nu heeft ze een verschrikkelijke writer's block. En dan komt ook nog letterlijk het plafond van haar appartement in New York naar beneden zetten. Gelukkig heeft ze een reservesleutel van het appartement van haar beste vriendin Lina, die nu toevallig de stad uit is.

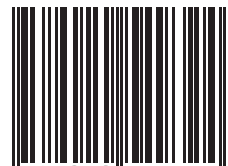
Maar wat Rosie niet wist, is dat Lina haar huis heeft onderverhuurd aan haar neef Lucas. Dezelfde Lucas die ze de afgelopen maanden heeft gestalkt op Instagram. Lucas vindt het geen punt om tijdelijk met Rosie samen te wonen en heeft dé oplossing voor haar writer's block: ze gaan samen op een paar spannende dates om haar nieuwe inspiratie te bezorgen. Tenminste, voor de zes weken dat hij nog in New York is. Gelukkig kan Rosie haar crush prima onder controle houden. Geen enkel probleem! Ook niet als Lucas met zijn afleidende grijns en onweerstaanbare accent met alleen een handdoek om door het appartement slentert... Toch?

De Spaanse **ELENA ARMAS** is auteur, een hopeloze romanticus en een enthousiaste boekverzamelaar. Ze debuteerde in 2021 met *De Spaanse liefdesleugen*, waarmee ze de Goodreads Choice Award voor beste debuut won. *Het Amerikaanse datingexperiment* is haar tweede boek dat in het Nederlands verschijnt en is opnieuw een grote TikTok-hit.

Z&K

ISBN 978 90 2054 932 4 NUR 340

9 789020 549324 >

www.zomerenkeuning.nl